

Василъ, начумеренъ, киселъ — той винаги бѣше такъвъ, когато времето бѣше лошо и не можеше да се работи.

Предъ дама, на поляната, имаше единъ голѣмъ продълговатъ, тежъкъ камъкъ. Той бѣше останалъ отъ една стълба, която бѣха поправяли, и отъ месеци се валяше тамъ.

— Защо не приберете тозъ камъкъ? — каза Василъ. — Колко пжти съмъ казалъ. Все тукъ ли ще го гледамъ?

За да се дигне камъка, трѣбваха най-малко четирима души, но чичо Митушъ не понесе думитѣ на Василя и само съ Аго, като се напѣваха и пѣшкаха, довлѣкоха камъка до край стената. Дори подложиха подъ него отъ едната и отъ другата страна по единъ по-малъкъ камъкъ и направиха нѣщо като пейка. На тая пейка, на камъка, седна чичо Митушъ, когато свършиха, да си почине.

Още на другия день чичо Митушъ се почувствува недобре, на третия — стана още по-зле и легна. Нѣкои казаха, че чичо Митушъ настиналъ, когато, изпотенъ и моренъ, седналъ да си почине на студения камъкъ. Може би затуй Галунка, изплашена, неспокойна, се грижеше още повече за чича Митуша. Но тя бѣше съ добро сърдце и би се погрижила и безъ туй за него. Тя го тури да легне, зави го, запали му огънь. Приглеждаше го, донасяше му нѣщо да хапне.